

[Ole Bjørn Kraft.]

i et defensivt forbund til beskyttelse af de folkestyrede landes fred, til sikring af deres tryghed udadtil og indadtil og for at søge virkeliggjort for disse landes vedkommende de høje idealer, der er nedlagt i De Forenede Nationers pagt, og som har det mål at befri menneskene for frygten, frygten for krig og frygten for nød.

I alt dette arbejde er Danmark nu takket være de beslutninger, som vort lands regering og rigsdag har truffet i marts måned, med. Vi venter ikke dermed at have bekæmpet alle farer eller overvundet alle vanskeligheder. Vi vil ikke hengive os til illusioner om en verden, der endnu kun lever i vore forventninger, og som kun kan blive realiseret gennem lange tiders nøgternt og målbevidst arbejde, og som ikke vil kunne vindes uden ofre. Men vi har lagt hånden på ploven og har lov til at håbe på, at det arbejde, der nu skal udføres, en dag vil give en god høst. En tilstand af uvished og ubeslutsomhed er lagt bag os, vi kender nu det mål, vi styrer imod, og alene heri ligger der en værdi af skelsættende betydning.

De store forandringer indtræffer ofte forbausende hurtigt, og skønt de naturligvis længe har kunnet anes som en mulighed, kommer de uventet for mange. Det er kun to år siden Winston Churchill i sin tale i Zürich kaldte til samling i Europa. Den blev mange steder, og ikke mindst i landenes regeringer, der ofte er bagefter udviklingen, modtaget med skepsis for ikke at sige modvilje, og selv da talen gav stødet til den store kongres i Haag, der fik en enestående spontan tilslutning, der viste, at disse planer gav udløsning for kræfter, der længe havde ventet på signalet, tvivlede man på, at disse planer i en overskuelig tid ville blive omsat i praktisk politik. Blandt tvivlerne var også den danske regering. På samme måde som forholdet var med planerne om et nordisk rigsdagsmøde, mente regeringen og de andre socialdemokratiske regeringer i Skandinavien, at det var emner, som ganske vist var ganske interessante, men som passende kunne diskuteres indenfor den interparlamentariske unions rammer, og som man ikke behøvede at tage praktisk politisk stilling til. Egentlig var det ganske ejendommeligt at møde denne indstilling hos det gamle internationale socialdemokrati, og heldigvis skulle man da også ændre opfattelse. De nordiske rigsdagsmøder blev til virkelighed, og mon regeringen i dag ikke er enig i, at det havde været heldigt, om det var sket på et tidligere tidspunkt?

Knap et år er nu forløbet siden konferencen i Haag, og nu har de skandinaviske regeringer besluttet positivt at støtte tanken om oprettelsen af et europæisk råd omfattende et ministerråd med en repræsentant for hver af de deltagende regeringer og en rådgivende forsamling repræsenterende landenes rigsdage, et nyt europæisk parlament. Man diskuterer nu i London, hvorvidt dette parlament skal sammensættes af regeringsdelegationer eller af medlemmer, der individuelt kan give udtryk for deres synspunkter. Der er i Danmark enighed om, at det sidste ville være at foretrække. Kun derved kan det her i sin første form blive et udtryk for en virkelig europæisk opinion omfattende alle demokratiske synspunkter. Det er kun et første skridt, der her tages, men det er afgørende. Vi har ikke tidligere haft lejlighed til at drøfte denne sag i den danske rigsdag, hvad jeg i og for sig beklager, men jeg håber, at denne debat vil kunne give udtryk for den betydning, der må tillægges hvad der her er sket. Det danske folk og den danske rigsdag må indstille sig på denne nye opgave og det arbejde, som her venter.

Hvad er nu Det forenede Europa, hvad er Atlantpagten, hvad er det europæiske økonomiske samarbejde under Marshallplanen dybest set udtryk for? At intet enkelt land i Europa længere er i stand til isoleret og alene at løse sine økonomiske, sociale og militære problemer. At de alle må løses efter de store områders lov. At samarbejdet er blevet en nødvendighed, hvis Europas frie hjem skal undgå fattigdom, utryghed og tab af frihed. Samarbejde mellem nationerne er således, at nationerne, hvor de store fællesinteresser og de farer, der truer, nødvendiggør det, indordner sig under den større helhed. Men lad mig tilføje: målet er ikke en udslettelse af nationerne, ikke en udviskning af deres nationale særpræg. Det er i det rige samspil imellem de forskellige nationale egenarter og egenskaber, at den europæiske kultur har blomstret. At forene disse tilsyneladende, men også kun tilsyneladende modsætninger bliver en stor opgave i den tid, der kommer. Det konservative folkeparti er på et tidligt tidspunkt gået ind i dette arbejde. Man har undertiden villet skildre os som nationale egoister, ikke mindst det radikale parti har været ivrigt derfor i fortiden, men det synes nu, som om rollen er overtaget af andre, af dem, der tidligere kaldte sig selv europæere. Jeg siger det i fuld bevidsthed om, at det radikale parti tilslutter sig de europæiske samlingsbestræ-